

gen af 2den October 1855, som man dengang kjendte, skjøndt den kun var meddeelt til Efterretning for Rigsdagen, at denne Paragraph, om hvilken Ordføreren for de nuværende Forflagsstillere har sagt, at den aldrig nogensinde kunde bruges dertil, at der aldrig kunde være Tale om, at man kunde finde nogenformelig Form for at udvide de fælles Anliggendes Omraade alene ved Hjælp af Fællesforfatningen, eller omvendt, skulde kunne benyttes paa en saadan Maade. Det ærede Medlem stod dengang paa et ganske andet Standpunkt; han frygtede netop en saadan Fremgangsmaade, en saadan Mulighed, og af den Grund var det ham om at gjøre, at Fællesforfatningsloven kom til at opregne enkeltviis, hvilke Anliggender der vare fælles, og at man da omvendt i den særlige Forfatningslov skulde have et almindeligt Tilfagn om, at, hvad der ikke udtrykkelig var betegnet som fælles, skulde være særligt, thi dette troede han var sikkrere. Med Hensyn til Slutningen af § 2 har den nævnte Rigsdagsmand dengang gjort opmærksom paa, at Grunden, hvorfor han frygtede disse Ord: „Bestemmelserne i denne Paragraph kunne forandres ved Lov“, var den, at han var bange for, at man for let skulde kunne erobre af de særlige Anliggender; han ønskede, at, hvis en Forandring skulde skee, det da kun skulde skee gennem en Grundlovsbestemmelse, og de andre Mænd af samme Side, der dengang ivrigt deeltog i Forhandlingerne, stode væsentligt paa samme Grundlag. Altsaa, Opgaven var: at værne om de særlige Anliggender, at sørge for, at det, der skete, blev saa tydeligt og klart, at Retsstillingen for de særlige Anliggender blev saa sikker som paa nogen Maade gjørligt, at man kunde erhverve fuld Sikkerhed for, at der ikke i Fremtiden skulde skee Noget, som stod i Modstrid med det Skridt, Rigsdagen tilføjede at gjøre, naar den gik ind paa Grundlovs-Indskrænkningsloven, og naar den forsaavidt indirecte gav Samtykke til, at Fællesforfatningen emanerede. Naar man nu nøiere seer hen til, hvad der yderligere pasje-

rede under disse Forhandlinger, og hvilke Actstykker der ere fremgaaede af dem, ikke alene de to betegnede Love, nemlig Grundlovs-Indskrænkningsloven af 29de August 1855 og Fællesforfatningsloven af 2den October 1855, men andre officielle Actstykker, der slutte sig dertil, da finder man ligeledes udtrykkelig betegnet, hvorledes hele Forhandlingen har staaet paa det Grundlag, jeg har tilladt mig at antyde, hvorledes alle Parter have været i fuld Forstaaelse herom. Man finder saaledes et allerhøieste Rescript af 29de August 1855, udgaaet til den daværende Premierminister. Sammenligner man dette Rescripts Indhold med de Forhandlinger, der fandt Sted i 1855, da sees det, at dette allerhøieste Rescript er et Actstykke, der gaaer ud paa at indfri et Løfte, der under Forhandlingerne paa Tro og Love var givet af den daværende Regjering. Den daværende Regjering, og ikke mindst Premierministeren, havde paa Tro og Love oftere forsikret, at man kunde være aldeles forvisset om, at der ingeninde kunde være Spørgsmaal om, at nogen Regjering skulde falde paa — og han betegnede en saadan Fremgangsmaade for ligefrem Svig — at fralyste Rigsdagen, at fralyste Kongeriget disse særlige Anliggender, og ganske særligt fremhævede han: De behøve ikke at frygte for, at man med Hensyn til alle de almindelige borgerlige Rettigheder, der omhandles i Grundlovens sidste Capitel, uagtet de ikke udtrykkelig ere nævnte, skulde falde paa nogeninde at ville fralyste Kongerigets, Indbyggere disse. Disse Forsikringer, som Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds noterede sig, som han sagde, han tog til Indtægt og vilde mærke sig, disse Forsikringer, der bleve givne og modtagne under Forhandlingerne, fandt en Art officiel Bekræftelse i dette allerhøieste Rescript af 29de August 1855, der udtrykkelig udtaler som en autentisk Fortolkning, at Hs. Majestæt godkjenner de Udtalelser, der under Forhandlingerne vare faldne fra hans Ministeriums Side, at det vilde være den eneste loyale Opfattelse af Paragraphen, den nemlig, som der nærmere er